Наше судно підходило до Сангарської протоки. Рибалки пильно вдивлялися в море. Воно було безхвильне, наче випрасуване.

Звідусюди на палубі чути було голоси:

— Щось не видно їх...

— Заждіть, ще приплинуть. Не раз уже вели вони судна цією протокою.

— Якби музику ввімкнути, може б, почули нас швидше.

— Радисте, вмикай магнітофон!

Морський простір виповнився піснею. Настрій у всіх став іще бадьоріший. Усмішки ясніють на обличчях. Після довгих мандрів рибалки повертаються до своїх домівок. Там на них чекають із жагучим нетерпінням. Ще лишилося пройти Сангарською протокою, а там уже недалеко й до рідного радянського берега.

Сангарська протока... По обидва боки горбисті береги Японії, під водою причаїлися підступні скелі. Небезпечно тут пливти. Хвилюються рибалки.

— Ідуть... Ідуть просто на нас,— радісний вигук почувся крізь мелодію пісні.

Розтинаючи водяне дзеркало, два дельфіни мчали назустріч нам. Потім зупинилися і стали вистрибувати понад водою, дуже легко торкаючись моря усім тілом. А перед носом судна розвернулися й попростували в протоку. Судно йшло за дельфінами. Минав час, а вони все пливли й пливли попереду, граючись у пронизаній сонцем воді.

Зрідка дельфіни то виринали на поверхню моря,— і з їхніх голів, ніби з насоса, вилітало повітря з дрібнесенькими бризками води,— то поринали на глибину. Але й звідти блимали білими черевами, ніби промовляли: "Ми з вами, ми тут". А вирвавшись уперед, дельфіни стишували хід і чекали на судно. Півдня вели нас дельфіни Сангарською протокою. І коли небезпечний шлях був уже за кормою, вони кругом обійшли судно і повернули назад. Рибалки проводжали їх вдячними поглядами та вигуками:

— Спасибі вам, дельфіни!

— До зустрічі, дельфіни!